

Els pobles que creixen amb nous reptes socials

Divendres passat, el SETMANARI DE L'EBRE publicava una notícia que cridava l'atenció: "Ascó i l'Ampolla lideren el rànquing dels municipis més rics de la regió de l'Ebre". De cop, el nostre poble apareixia com

un dels que més ha pujat en aquest indicador, com si fóssim dels "més rics" de la província. I des d'aquí, des del nostre poble, s'han anat compartint aquestes dades amb orgull, com si fossin una mostra d'èxit

col·lectiu. Però això no reflecteix la realitat quotidiana.

Perquè a mi, sincerament, em fa pensar. I molt. Perquè darrere d'aquestes xifres hi ha una realitat que no s'explica tant: estem "falsejant", entre cometes, les dades. La realitat. A l'article, la redacció del setmanari apuntava (amb molt d'encert) que "una renda elevada no reflecteix la distribució interna de la riquesa" i que "un municipi amb una mitjana alta pot amagar desigualtats importants entre els seus habitants." I és exactament aquí on crec que cal posar el focus. Perquè darrere d'aquestes xifres que situen L'Ampolla entre els municipis amb més renda, hi ha una realitat que no sempre s'explica: que la renda mitjana pugui pujar no vol dir que tothom visqui millor, sinó que uns pocs han guanyat molt. I això, en un poble petit com el nostre, distorsiona completament la fotografia.

Mentrestant, la gent de tota la vida, els ampolleros i les ampolleres, continuem igual o potser una mica pitjor. Amb els mateixos salaris, amb majors preus de despesa diària, amb les mateixes dificultats, sovint amb menys oportunitats i amb la sensació que el nostre poble canvia, però no per a nosaltres. I això és el que em preocupa: que, mentre traïem pit amb aquestes xifres, baixem la guàrdia davant la realitat social. Ens pensem que som un poble ric i deixem de mirar les necessitats

reals de la nostra gent.

Un exemple clar és el de l'habitatge. És veritat que a L'Ampolla s'ha venut molt. Però la majoria d'aquestes vendes són segones residències o residències de poder adquisitiu alt, sovint comprades per persones de fora que venen a passar l'estiu o que les utilitzen com a inversió. A l'hivern, moltes d'aquestes cases queden buides. També moltes són compres de pisos per especular, que s'utilitzen per a lloguers de temporada o turístics, que donen rendibilitat o negoci.

I mentre això passa, els joves del poble no troben habitatge per viure. No n'hi ha, i el poc que hi ha és caríssim. És més fàcil trobar un pis per tres mesos a preu de turista que un lloguer estable per a tot l'any. Massa car per als joves del poble, que han de buscar alternatives a pobles del voltant, amb rendes més baixes però amb més oferta d'habitatge i un preu de lloguer més assequible, i potser amb més oportunitats. Això vol dir que L'Ampolla s'està buidant de la seva pròpia gent; aquella que treballa, que estudia, que ha crescut, que l'estima. Vol dir que estem convertint L'Ampolla en un poble residencial amb façana de riquesa (que omple portades), però sense espai per a la seva pròpia gent.

Està molt bé que vingui gent de fora i que el poble creixi, però no podem oblidar d'on venim ni qui som. Si L'Ampolla només acaba sent un

David Cervera
regidor de Millorem l'Ampolla

lloc per a qui s'ho pot permetre, haurem perdut l'essència del poble.

I potser hauria de fer-nos reflexionar: quin model de poble volem? Volem pobles on només hi hagi rendes riques, que en molts casos ni viuen aquí ni deixen riquesa al poble? Persones que simplement tributen a L'Ampolla, a l'Ametlla, a la Ràpita... per què hi tenen una propietat, però passen l'any fora i només hi venen unes setmanes? Si aquest és el camí, correm el risc de tenir un poble bonic i car, però buit de vida. Un poble que perd la seva gent mentre presumeix de números.

Per això crec que abans de celebrar xifres, hauríem de mirar què volem dir de veritat. Hauríem de frenar i analitzar, pel bé dels nostres petits pobles de l'Ebre, perillosament atractius. Que no ens passi que, mentre presumim de ser dels pobles amb més renda de la província de Tarragona, ens quedem sense veïns, sense jovent i sense futur. Que l'orgull no sigui un número de l'Agència Tributària, sinó la sensació que hi ha lloc per a tothom als nostres pobles.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

